

**DIVADLO JE
NA ZÁROBOK
LEN VTIP**

*Judita
Hansman*

text: Vladimír Kampf
foto: Desana Dudášová

Gigi, legendárna záporná postava zo seriálu Odsúdené. Bravúrne ju oživila herečka Judita Hansman. Príjemná dáma. Objednali sme si čaje a trochu sa zakecali. Po našom rozhovore bežala kúpiť hruškovicu pre divákov. Štamperlík na zahriatie dostáva každý.

Pozor na čínske perá!

Hovorí, že nikdy nevyviedla nič vážne. Len keď bola malá, tak si tajne požičala od kamarátky v škole čínske pero. Spolužiačka mala dve... Ona ani jedno. Mama jej ho nechcela kúpiť. Bolo drahé. Čo čert nechcel, mama jej ho našla a na druhý deň s ňou išla do školy. Počkala, kým sa naplní trieda a pred všetkými povedala: „Dievčatá a chlapci Pozor! Toto je zlodejka.“ Odvtedy by sa cudzej veci ani len nedotkla.

Trnava?

V Trnave som hrala desať rokov. Aj ľudia, ktorí dnes robia Prešporské divadlo tam začínali hneď po škole. Mladí majú problém dostať sa hneď po škole do divadla, ktoré je základom pre ďalšiu hereckú kariéru, aby zistil, či chcú robiť v štátnom divadle. V čase, keď sme my prišli do Trnavy odchádzala celá garnitúra na čele s Ďurom Nvotom. Boli to naši pedagógovia, tak nás tam hneď za seba dohodili. Boli sme síce v cudzom prostredí, ale svoji. V Trnave som bola denne.

Aj ste niekedy vyšli za bránu divadla?

Áno. Trnava je na môj vkus dosť katolícke mesto. Podnes tam mám kopec kamarátov. V tom čase ľudia veľmi do divadla nechodili. Odišli sme preto, že som zrazu nevidela zmysel v tom, aby som venovala čas a energiu veciam, ktoré odohráme tri krát a dosť. Zrazu mi to prišlo hlúpe. Bola tam v tom čase divná politika. Ak príde režisér bez názoru a nemá čo povedať, tak ja neviem načo to aj robí? To sa tam dialo posledných päť rokov môjho pôsobenia. Nemohla som sa dostať na žiaden kšeft do Bratislavy, pretože som bola neustále v Trnave, plat som mala naozaj zúfalý a robila som veci, ktoré ma nenapĺňali.

Čo ste chceli robiť?

Kvalitné divadlo. Chcela som, aby režisér, ktorý so mnou príde pracovať mi len nedal text a nepovedal: To je dobré. Som herec a chcem s postavou pracovať. Mali sme smolu. Boli sme tam aj s režisérom Ivanom Blahútom, s ktorým spolupracujem naďalej. Žiadali sme nejaký zaujímavý projekt a oni nám povedali: Dobre, ale teraz na to nie sú peniaze. S Ivanom sme si síce robili podľa seba, ale akonáhle prišiel iný režisér bolo to zúfalstvo. Ivan to nevydržal skôr, ako ja. Mala som strach odísť do neistoty.

Teraz ste spokojná? Čo všetko vlastne robíte?

Herečka na voľnej nohe nerobí nič iné, len robí.

S pohľadu diváka v kresle to nie je žiadna drina.

Aha. Pol roka musím makať, každý deň mám rozcvičku, pretože pracujem aj s pohybom, musím spievať, trénovať si hlasivky... Denne. Potom sa mi stane, že si od únavy ublížim. Praskol mi sval. Neoperovateľne. Dva mesiace som hrala s ortézou a všetky moje postavy zrazu krívali. Nemohla som si dovoliť nehrať. Okrem toho mám dabing a robím úpravu dialógov do filmov, pretože aj živiť ma niečo musí. Divadlo je na zárobok len vtíp. V podstate sa živiť ako spisovateľka. Pochybujem, že sa na Slovensku počas môjho života užitím ako herečka. Akonáhle dostanem nejakú príležitosť pred kamerou, tak do toho idem. Samozrejme, ak to nie je úplná hlúposť.

V Odsúdených vás teda riadne dogabali ☹. Ale videl som vás na fotografiách, kde vyzeráte úplne ako Kleopatru. Dobrý rozdiel.

Veď som herečka. Mám šťastie. Keby som bola bábika, tak zo mňa veľa neurobíte. Niektoré herečky s tým zápasia. Škoda, že sa nenechajú prirodzene zostarnúť. Vyzerali by krajšie.

Neprekážalo vám, že z vás urobili takú hroznú osobu?

Vôbec nie. Každý herec povie, že je obrovská radosť hrať negatívnu postavu. Je ľahšie hľadať trochu dobra v zápornej postave, ako v brutálne kladnom hrdinovi nájsť negatívum. Nikto sa nerodí zlý. Zlo len získavame z vonkajších vplyvov. V negatívnej postave si herec môže dovoliť čo len chce ☺.

“

V podstate sa živiť ako spisovateľka. Pochybujem, že sa na Slovensku počas môjho života užitím ako herečka.

Pustili ste sa aj spoločenského časopisu Gong. Prečo?

Lebo ma strašne štvalo, že som čítala o sebe a najmä o ľuďoch, ktorých poznám osobne, hlúposti. Okrem toho je mi srdečne jedno, čo majú kolegyně na hlavách. Mňa viac zaujíma to, čo majú v nich, čo si myslia o svete a ako sa naozaj cítia. To som sa nevedela nikde dočítať, preto Gong. Lebo ma štvalo, že ľud nás vníma, ako blbcov, ktorých zaujíma len to, ako sa našminkovať a mať dosť dlhé nechty alebo či nás dosť trápi, keď sa s niekým rozídeme.

Čo si vy myslíte o svete?

Že sa teraz trochu zbláznil. Možno tá vízia konca sveta naozaj existuje. Nebude to ale tak, že celý zmizne. Ľudia budú musieť zmeniť hodnoty a to materiálne bude musieť byť v rovnováhe

s duchovnom. Budú a sú tu rôzne depresie, nejaký blbec vystriela na ostrove decká alebo niekto v Devínskej Novej Vsi bude pod panelákmi so samopalom. Ľudia sa možno zmenia na podivné tvory, ktoré vypnú city a mozog. Je neuveriteľné, čo sa deje v posledných dvoch rokoch. Možno je to fantazmagória, ale ak ľudia pochopia, že treba zmeniť hodnotový rebríček, tak to začne fungovať.

Cítite krízu aj v divadle?

To sa hovorí už odkedy hrám. Vždy nám to vysvetlovali novými technológiami, televíziou, seriálmi, filmami, internetom, bla-bla-bla... Divadlo malo skončiť. Áno, pravda je, že chodí menej ľudí. Pán Pietor ma učil, že každý spokojný divák je výhra. Napríklad v Česku je kultúra iná. Tam idú mladí ľudia na pivo a cestou sa stavia trebárs v divadle. U nás divadlo vynechávajú ☺. Kultúrna vložka odpadla. Živý herec na javisku má iné kúzlo, ako na obrazovke. Je to ako so sexom. Aj ten si už môžete dať cez nejaké okuliare. Je to aj pocitové, ale chýba tomu dotyk.

Aké máte koničky?

To je veľký problém. Už by som rada relaxovala, ale nedarí sa mi. Robíme napríklad herecké a prezentačné kurzy, aby sa ľudia naučili, ako vystupovať, ako sa zbaviť trémy a cítiť v kolektíve úplne normálne. Robíme to aj pre ľudí, ktorí majú tak ťažkú prácu, že potrebujú niekam odísť a vyblbnúť sa.

No moment, to ale nie je o vašom relaxe!

To nie. Keď môžem, tak idem do sauny. A keď nie, tak sa aspoň zamknem v kúpeľni, zaleziem do vane a čítam si. Ale to mi už nefunguje. Aj v tej vani rozmýšľam o robote. Zbožňujem tiež prírodu a postel. Ale ani tam, ani tam netrávim toľko času, koľko by som chcela. Možno raz týždeň zostanem doma a zbláznim sa od radosti. Raz... Mňa však hocičo preberie a púšťam sa do nových vecí. Ak sa raz dožijem sedemdesiatky, tak to bol dobrý spôsob života, ak nie, tak nebol.

Mihli ste sa v Hlase Česko Slovenska.

Nahovorili ma kolegovia. Ja som pred svojim vystúpením ani len netušila, kto nás bude hodnotiť. To som sa dozvedela až neskôr. Hneď som vedela, že nemám šancu s mojim hudobným cítením. V každom prípade som si to skúsila. Mala som obrovskú trému. Inú, ako keď idem na javisko. Tam nejdem ja, ale postava. V hlase som to bola ja.